

[Arbejdsministeren.]

Andersen gjorde. Han spørger: hvem vil ikke gerne have billige penge, selv om andre jo så må få dyrere? Er det dér, problemet ligger? Skulle vi ikke nærmere sige, at hvis staten ikke vil yde den nødvendige hjælp dér, hvor den kan bidrage til at skaffe beskæftigelse, kommer vi alligevel til at betale, men negativt, uden nogen produktion, gennem understøttelse på grund af ledighed. Hvis det ærede medlem hr. Søren Andersen vil gøre sit regnskab op, tror jeg, han hurtigt vil komme til det resultat, at det både for samfundet og for skatteyderne er bedre, om vi får folk i arbejde fremfor at give dem understøttelse. De penge, der sættes ind for at skaffe beskæftigelse, højere og mere varig beskæftigelse, spares mange, mange gange fremover, ikke alene for skatteyderne, men også for familien, der kommer til at yde en aktiv indsats i samfundet i stedet for at måtte føle sig overflødig som følge af lediggang. Derfor vil jeg gerne slå et slag for, at vi som en forsøgsordning prøver at sætte statens midler ind i det begrænsede omfang, der her er tale om, for at få oprettet sådanne værkstedshuse, både til fordel for håndværkeren og til fordel for den ledige, som derigennem får en chance for at komme i arbejde.

Til slut skal jeg sige til det ærede medlem hr. J. M. Pedersen, at det er rigtigt, at hele det system, vi her taler om, med en fælles indsats fra forskellige håndværkere for at oprette værkstedshuse, har sin forudsætning i en rent økonomisk beregning, idet ordningen skulle kunne forrente sig på normal måde.

Søren Andersen: Jeg mener, jeg sagde klart og tydeligt, at når det drejede sig om den almindelige og hidtil kendte beskæftigelseslovgivning, herunder også foranstaltninger for erhvervshæmmede, er vi enige, herom skal der ikke stå strid. Vi kan hver på sin side have enkelte principielle synspunkter, som vi ved lejlighed kæmper for, men vi forenes i disse bestræbelser. Noget andet er spørgsmålet om værkstedshusene, som rummer noget virkelig principielt, og som man derfor med rette har lov til at behandle som sådant.

Det ærede medlem hr. J. M. Pedersen

havde forstået det sådan, at jeg stemplede hans parti som en rodebutik. Nej, så har det ærede medlem hørt helt forkert; det kunne aldrig falde mig ind. Det, jeg derimod gav udtryk for, var, at partiet var med til at skabe noget, der minder om en rodebutik, når det nu er ivrigt for, at en række ting, efterhånden mange ting, absolut skal ske over statsfinansiering. Jeg skal ikke trætte med at opregne den lange række, det nu efterhånden er, men blot nævne: egnsudvikling, værkstedshuse og nu for ganske nylig statslånet, der skal optages for at skaffe billigere penge til el-værker end den pris, staten skal give for lånet. Når man nu endelig vil have det på den måde, var det ret naturligt, at man samlede disse bestræbelser i en lov, der kunne forstås, og sådan, at erhvervslivet, der skal bruge disse love, var klar over, hvor pengene virkelig var at få.

Vi måtte jo stille forventninger, når vi — som det er sagt her — i kraft af det ærede medlems tilstedeværelse mødte et medlem, der har principperne i orden, og vi har ikke under tidligere debatter om den slags ting set, at der har været taget forbehold fra det ærede medlems partis side. I øvrigt endte det ærede medlem sit indlæg her i debatten med at sige, at han ikke kunne se, at der sker stor skade ved gennemførelsen af dette lovforslag. Jeg skal forlade dette efter at have konstateret, at rækken af love, hvorved retsforbundet medvirker til at yde lån til statsfinansiering, efterhånden er lang.

Med hensyn til behovet for værkstedshuse skal jeg ikke bestride ministerens udsagn om, at et sådant er til stede. Nu er jo også de nye finansieringsinstitutter oprettet. Det er i øvrigt egentlig ret typisk, måske også noget ejendommeligt, at det offentliges initiativ her kommer bag efter det initiativ, man naturligt fra privat side havde sat ind med henblik på at løse disse opgaver.

Endelig har jeg en bemærkning over for den højtærede ministers tale, som gik ud på, at når vi nu endelig står med disse problemer og har ledighed i bestemte egne, må vi hjælpe dér, hvor det kan nytte. Men vi må også tænke på, at det er ikke alt, der står helt og sikkert og fast i lovforslaget. Jeg glæder mig over, at vi fik lov til at se de værkstedshuse, som er sat i gang. Samtidig med at vi så og hørte om den opbyg-